

ta agga ühhest kohhast kuulda, kus rahwas põdrsid, kohhe temma siis olleks hea melega senna fa läinud. Agga metsas, Jummalala känna taeva al, langes temma mitto kord põlweli mahha, ja passus keigust süddamiest, et Jummal meleparrandamist temmale piddi andma. Omma pattude pärast olli temmal wägga halle meel, ja olleks hea melega neist tahtnud peästa; agga ei teadnud temma, waene, mis tehja, ja piddi agga omma wae-wasse jáma. Ta mele siis tulli, et ta ommas lapse põlves ükskord omma issa jure tulnud, ja sure süddame furwas-tusse sees temmale kaebanud ja üttelnud: Issa, ei woi minna mitte dntsaks sada; fest ei moista minna Jummalala sannage luggeda. Issa südda saand fest ligutud, et wet ta silmi tulnud, ja temma üttelnud: Mo poeg, mis ma moistan, sedda tahhan sulle öppetada. Agga ei sanud

temma fest muud, kui wöttis agga kätte, ja läks senna kohta, kus ta olli kuulnud, rahwas põdrivad. Kange tülm olli se kord — fest ei woind temma muud kui agga talvel miñna — ja senna kohta olli ühhetsa pennikoorma maad. Sai agga senna sanud, kohhe siis rágiti temmale ühhest öppetajast, kes Jummalat tundis. Mees wöttis kätte temma jure minnema, ja ütles temma wasto: Ollen seia male tulnud, et tahhan Jummalala pole põdrda; fest ei sa minna muido mitte dntsaks. Meie kohhal, ei põra seál ükski. Keik ellame meie agga jummalakartmata ello, ja ei woi meie mitte dntsaks sada. Ma siis pallusin Jummalat, mind põdrda, ehk ma kül kirjagi ei moista.

Öppetaja nimmetas temmale nüüd keik Piibli sannad, mis pattustpõdrmissee peale juhhatavad. Ta ütles temmale: Pallu ennesele omma-pattude tundmist,